

«FØRSTE DAGEN I FJELLET»

Av Fredrik B. Lund

Mel.: «Fjellsangen (Gjest Baardsen)».

*Nu legger du veien i fjellheimen inn,
mens vinden deg stryker så lett over kinn,
og sollysets flommen
deg hilser velkommen
og fyller med fred og med glede ditt sinn.
Du kjenner deg fri, og du puster så lett,
ditt hode er løftet, din rygg den er rett.
Du føler du lever
og hjertet ditt bever
ved vissheten at du med fjellet er ett.*

*Se dalsiden grønnkledd av hvitstammet bjørk
og bakenom nuten så truende mørk,
og litt under kollen
derborte — på vollen
er nyslått og duftende høy lagt til tørk.
Du øker på takten og legger iveri,
din sekk den er tung, men du kjenner den ei.
Og foran på stien
litt oppe i lien
der rauter ei ku sitt velkommen til deg.*

*Oppover går det og snart kan du se
at skogen ei lenger til fjells følger med.
Du vandrer langs tjernet*

og langt i det fjerne
deg møter et glimt av den evige sne.
Se der ligger tinden med solbelyst topp
og reiser sin storhet mot himmelen opp.
Du stanser og hviler
og plutselig iler
forventningens glede igjennom din kropp.

Fjellvinden rusker så viltert ditt hår,
på'n igjen, hei og hopp hvor det går.
Mens svettdråper faller
du synger og traller
og glemmer du satt på kontoret igår.
Så rask og så lett du deg kjenner på fot
og heftig nu føler på livet du mot.
Deg fjellet forynger
og livsgleden synger
i brystet — mens tinden deg kommer imot.

Foran deg ligger i fargerik drakt
vidda i hele sin sensommerprakt.
Tankenes vinger
og storheten bringer
deg helt med naturen å føle i pakt.
Det skifter i rødt og i hvitt og i blått,
her ser du hvor flagget har fargene fått.
Her møter du landet
og her får du sanne
den gave vi alle i Norge har fått.

Se der ligger hytta så lun og så trygg,
derborte — hvor tinden seg luter så stygg.
Om kort er du fremme,
du kjenner deg hjemme
og knipser så muntert en nærgå'nde mygg.
Med ett er du uthvilt og spurter avsted,

og snart kan på trappen du sette deg ned
et øyeblikk innen
deg hilser vertinnen —
velkommen — og spør om du godvær har med.

Når tussmørket faller av vinduet inn,
du sitter ved peisildens flakkende skinn,
så mett og fornøyet
og trett etter møyet,
mens hvile og ro faller over ditt sinn.
Du kjenner en trivsel — ufattelig stor,
og du blir poetisk, men finner ei ord.
For ett kan du borge,
at gamle mor Norge
er vakreste landet som finnes på jord.

Magne Haave

Drivvollsetra Roltdal